

Velisurma

Joka kerta kun kosketan puuta, kosketan synnyinkotini hirrestä laitettua seinää.

Istun lattialla. Alla matto jossa eriväriset juovat ovat tieuria ja jokia, joiden olemassaolosta vain minä olen perillä. Muut eivät aavista. Ei ainakaan velimies, joka opettelee vasta kävelemään.

Minua korventaa kun jokainen huojauttava askel saa palkintonsa. Aikuiset taivastelevat ja nauravat kuin vieraita olisi talossa. Vaikka niitä ei ole.

On vain vaappuva velimies.

Kukaan ei huomaa minun tornia. Ei kukaan, vaikka se yltää miltei taivaisiin. Maltilla olen asetellut halosta lohkotut rimat kehikoksi, joka on kuin lato pellolla. Muoviukot seisovat jäykin jaloin korkeuksissa, vartiopaikoilla. Hankala siihen on vihollisen tulla.

Ukki ja mummun veli ovat nähneet vihollisia. Vaikka siitä ei puhuta, minä tiedän. Minulla on korvaa asioille. Mummun ja ukin kanssa nukkuessa olen kuullut. Ukki ei kuulostanut hyvälle.

- hmmm.. vasemmalla... vasemmalla juoksee.. Perkele... Elä elä elä... ammu ammu jo.. tulloo tulloo silimille..

Minua pelotti että itku tuli. Ukki ei herännyt, kun mummu kuiskasi minulle kuin aikuisille.

- Ei tarvihe pelätä, se on ukki niillä sotatantereilla unessa.

Sotatantere on se, missä vihollisia juoksee vasemmalla ja oikealla. Jos sanoo aikuisten sanoja, niin ne eivät tule sinun silmille. Minä kokeilin sitä tornileikissä kerran, mutta mummu suuttu niitä aikuisten sanoja.

- Mistä sinä nuita oot oppinu? Häppie!

Minua nolotti niin ankarasti, että siitä lähtien ajattelin niitä vain hiljaa mielessäni. Toimii se niinkin.

Velimies ei tajua tornihommista ja vartiomiehistä mitään. Sillä on kiireitä huojua ja paistatella huomiossa. Eikä sekään riitä. Minun leikit on koko ajan vaarassa. Sen töppöset sotkee maton tiet ja kukkulat. Kestää pitkään kun saan ne taas mielessäni rakennettua.

Mikä pahinta, se haluaa sorruttaa minun tornin, ottaa vartiomiehet itselle. Eikä kukaan puolusta, minä vaan yksin. Aikuiset on velimiehen takana.

- Anna, anna nyt toiset ottaa. Ethän sinä kaikkia tarvitse.

Vaikka minä tarvitsen joka ikisen vartiomiehen. Niin kuin syksyllä aina tarvitaan jokainen työntämään autoa savikosta irti. Silloin mummu ei puutu aikuisten sanoihin, vaikka minä varta vasten katsoin ja odotin.

- Lähetäänhän kahtomaan.. Saatana, siellä se istuu akselia myöten. Nyt kun vielä öljypohja paskaksi, se on soromnoo perkele..

Minulle on vähän epäselvää, että milloin sopii puhua ääneen ja milloin ajatella vaan.

Nyt minä en halua lipsahtaa autoleikkiin, sillä vihollinen on jo juoksentelemassa tornin vasemmalla ja oikealla puolella. Vartiomiehet ovat valmiina. Silmiin ne eivät anna vihollaisen kajota.

Korkeimmalla paikalla oleva muovimies on antamassa hälytysmerkin, näillä sekunneilla. Näen kuinka sen muovipää hipoo pilviä. Miekallaan se viittoo sotilaitaan oikeille paikoille, vaikka vihollinen on niin kavala, ettei siitä sovi lapsille puhua.

Keihäät ja jousipyssyt ovat valmiina. Kaiken keskellä salainen ase. Katapultti. Valmiina sinkoamaan tulitikkuja kuminauhavoimin hyökkääjän niskaan.

- Nyt nämä muka olis valmiina.. Ja viholliset ei muka näkis sitä..

Joskus minä toivon että velimies oli fiksumpi, tai edes vähän isompi. Ettei tarvitsi puhua itseksen. Varsinkin kun joutuu varomaan niitä aikuisten sanoja.

Muovimiesten horisonttiin vaappuu jättiläinen. Keinahtelee puolelta toiselle. Lähestyy vääjäämättä.

- Eee. et tule tähän.. Tämä on minun leikki!
- Anna.. Anna ukko. Ukko anna...

Se tulee kuitenkin.

Muoviukkojen turma, tornien kaataja. Velimies.

Torni jää alle ja sortuu, muoviukot syöksyvät tuhoonsa. Vihollinen pääse silmille. Minun päässäni ei ole tilaa. Se on täynnä mutaa ja akseleita. Mummon nolostuttavaa nuottia ja ukin öistä puhetta.

Siinä minä nousen rauhallisesti ja menen velimiehen korvanjuureen ja karjahdan.

- EI EI EI !!!

Sen ilme on viaton ja käteen jäänyt muoviukko menee sen suuhun.

Jalat käyvät eri tahtiin ja siinä edessäni velimies putoaa seisovilta jaloilta. Sen katse kiertää minusta aikuisiin ja takaisin.

- Minkä.. minkä tähän sinä nuin teit?
- Ilikiät pikkusta säikyttää.. risusta sietäisit saaha.

Minä en pysy kärryillä. Kaikki muuttuu ennen kuin ehdin ajatella. Velimiestä hellitään, kyyneleitä on paljon. Minulle luvataan risua.

- Nyt keräät romut pois lattialta, tällä sanalla.

Ja minähän kerään.

Vaikka heti huomenna minä pakkaan päiväkerholaukkuun leipää ja rinkelöitä. Lähden tästä kulkemaan. Eipä täällä minua tarvita, jäähän velimies lellittäväksi.

Kerään muoviukot pussiin, jossa joskus on ollut maitoa. Niitä ei meillä tavallisesti näy, meillä maito on kannussa.

Minä ajattelen kannua ja maitoa. Odottaakohan minua kaakaomuki aamulla? Hyvää se tekisi, sitten lähtisin maailmalle. Sen minä muistan vielä ja katon kaasulamput jotka sanoo plop. Ne alkavat tanssia ja värit eivät ole sitä tavallista haaleaa vaaleutta, hivenen keltaista.

Minä nousen lattialta. Jotenkin olen siinä mahallaan.

Velimies itkee taas. Nyt hätäisemmin.

Sillä on käsissä uunin edestä haettu halko. Itsensä mittainen. Minua itkettää, mutta en uskalla, sillä takaraivo voisi poksahuttaa. Siellä sykkii.

- Herra Isä, halollako se löi..
- Katohan, taesi jäähä jotain hampaankoloon.
- Siinäpä ne oppii..

Meidät laitetaan aikaisin nukkumaan.

Minä en halua sanoa velimiehelle mitään. Eipä sekään. Eihän se paljonkaan osaa edes.

Iltarukoukset on samat ja minä pistän jalat koukkuun intiaanien varalta. Sängyn alta yltää pistämään keihäällä. Vaikka siellä mitään inkkareita ole, minusta on mukava nukkua jalat koukussa.

Minua nukuttaa, takaraivo arkana.

Mietin mitä se mummu taas tarkoitti.

- Muista.. älä anna auringon laskea vihasi ylitse.

En minä sitä tajua, puhukoon ukin kanssa vaikka unissaan.

Velimieskään ei nuku vielä, joten minä annan sille yhden unikaverin sängystäni. Nallen jossa on kuin sahanpuru sisällä.

Se antaa minulle muovilta haisevan oravan.

On se kuitenkin velimies.